RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 122.690 van 12 september 2003
in de zaak A.121.390/XIV-10.107.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 15 januari 1977 en van Russische nationaliteit, op 22 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 juni 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 23 augustus 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 2 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verliet op 11 augustus 2001 samen met uw echtgenote Baisuyeva Cheda (o.v. 5.126.956) en uw twee minderjarige kinderen de Russische Federatie richting België. Op 23 augustus 2001 kwam u in België aan waar u dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.
> Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 16 april 2001) verliet u de Russisch(e) Federatie omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de Russische militairen. In oktober 1999 beschoten de Russisch troepen uw dorp en werd u gewond aan uw rechterbeen. In november 1999 voerden Russische troepen zuiveringen uit in het dorp waar u woonde. De militairen kwamen ook bij u thuis en toen ze zagen dat u aan uw been verwond was dachten ze

dat u een rebel was. De militairen namen u mee naar Znamensk en onderweg sloegen ze u. In Znamensk sloten ze u op in een cel. Daarna ondervroegen ze u. Ze vroegen u een document te ondertekenen waarin u bekende dat u een rebel was en deelnam aan de oorlog. U weigerde dit te ondertekenen en ze sloegen u tot u het bewustzijn verloor. De volgende dag kwam uw oom naar Znamensk en onderhandelde met de militairen waarna ze u vrijlieten. U denkt dat uw oom geld betaalde voor uw vrijlating. In januari 2002 waren er opnieuw zuiveringen, de Russische militairen kwamen opnieuw naar uw woning en namen u mee naar Znamensk. Ze hielden u voor drie dagen vast en tijdens uw gevangenschap sloegen ze u. U kwam vrij nadat uw oom er in slaagde u vrij te kopen. Twee dagen na uw vrijlating ging u terug naar uw woning in Podgornoe. Vanaf dan leefde u ondergedoken in uw dorp. U wisselde bijna elke dag van verblijfplaats. Op 11 augustus 2001 verliet u dan de Russische Federatie.

Er dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen (verhoor DVZ dd. 31 augustus 2001, interview CGVS dd. 16 april 2002) niet overeenstemmen Zo stelde u voor het Commissariaat-generaal en voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in november 1999 werd opgepakt en opgesloten (DVZ, vraag 42 en CGVS, p.5). Uw echtgenote stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel expliciet dat u in 1999 nooit werd gearresteerd. In november 1999 zou u volgens de verklaringen van uw echtgenote wel aan een arrestatie zijn ontsnapt toen Russische militairen u kwamen zoeken (DVZ, vraag 42). Nog in verband met uw arrestatie in november 1999 stelde u (voor) in dringend beroep dat u de volgende dag vrijgelaten werd na tussenkomst van uw oom (zie CGVS p.5-6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel dat u in november 1999 werd opgepakt en gedurende vijf dagen vastgehouden werd waarna u door uw oom werd vrijgekocht (zie DVZ vraag 42).

Vervolgens verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u in januari 2000 opnieuw opgepakt werd door Russische soldaten en dat op de derde dag van uw opsluiting uw oom kwam die u vrijkocht (zie CGVS p.6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat op de derde dag uw vader gekomen is en dat hij u vrijkocht (zie DVZ vraag 42). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op substantiële wijze.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofde van u geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. De door u neergelegde documenten (geboorteaktes van uw kinderen en huwelijksakte) wijzigen niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet aangezien ze geen betrekking hebben op de door u ingeroepen problemen en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen.

Ook in het kader van de asielprocedure van uw echtgenote XXX werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie); dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze heeft genomen door zich te steunen op vermeende tegenstrijdigheden in het feitenrelaas van verzoeker zonder zijn concrete situatie te onderzoeken; dat verzoeker aanvoert dat hierdoor eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden is;

2.1.1. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft, dit artikel betrekking heeft op de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de gegrondheidsfase van de asielprocedure; dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek, zodat voormeld artikel niet dienstig kan worden aangevoerd;

2.1.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de "bedrieglijkheid" is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten omdat verzoekers opeenvolgende verklaringen en die van zijn echtgenote niet overeenstemmen; dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op zijn arrestatie in november 1999, op het aantal dagen dat verzoeker werd gearresteerd en op de persoon die verzoeker telkens vrijkocht;

Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert dat hij thans over een kopie van zijn geboorteakte beschikt; dat de overweging van de Commissaris-generaal dat verzoeker niet over een geldig identiteitsdocument beschikt, slechts een bijkomstig motief betreft; dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verklaart waarom hij deze kopie niet kon neerleggen op het Commissariaat-generaal en pas voor het eerst voor de Raad van State aanbrengt; dat voormeld document geen afbreuk doet aan de wettigheid van de vaststelling van de Commissaris-generaal dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig identiteitsdocument;

Overwegende dat verzoeker, wat de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring en die van zijn echtgenote omtrent zijn arrestatie in november 1999 betreft, aanvoert dat het om "een vergissing van periode" in hoofde van zijn echtgenote gaat; dat dit geen verklaring is voor het feit dat verzoekers echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreide verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenissen die zich afspeelden in november 1999 en expliciet verklaarde dat haar echtgenoot "in 1999 (...) uiteindelijk niet (werd) opgepakt" (verhoor DVZ echtgenote, vraag 42); dat het een essentieel element in verzoekers asielrelaas betreft, zodat niet kan worden ingezien dat verzoekers echtgenote zich hieromtrent "vergist";

Overwegende dat verzoeker, wat de duur van zijn arrestatie en de persoon die hem vrijkocht betreft, aanvoert dat hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft gemaakt dat hij bij zijn eerste arrestatie de

dag erop werd vrijgelaten, dat hij bij zijn tweede arrestatie drie dagen heeft vastgezeten, en dat in beide gevallen zijn oom hem vrijkocht; dat uit de verhoorverslagen evenwel blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de eerste aanhouding vijf dagen duurde en dat hij door tussenkomst van zijn oom werd vrijgelaten (verhoorverslag DVZ, vraag 42), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij de dag erna reeds werd vrijgelaten door tussenkomst van zijn oom (verhoorverslag CGVS, p.5-6); dat hij met betrekking tot de tweede aanhouding op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij door tussenkomst van zijn vader werd vrijgelaten (verhoorverslag DVZ, vraag 42), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn oom erin slaagde hem vrij te kopen (verhoorverslag CGVS, p.6); dat de Commissaris-generaal derhalve op goede gronden kon vaststellen dat verzoeker omtrent zijn arrestaties tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd; dat verzoeker daaraan toevoegt dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct werden vertaald, en dat hiervan geen melding werd gemaakt in de bestreden beslissing, hetgeen getuigt van onzorgvuldig bestuur; dat aan verzoeker en zijn echtgenote in dringend beroep expliciet werd gevraagd of zij opmerkingen hadden met betrekking tot het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker hierop antwoordde dat "(ze) soms lachten (...) tijdens (het) interview, weet niet waarom ze lachten, dacht dat het met hem was en kon hen niet vertrouwen" (verhoorverslag CGVS, p.1); dat zijn echtgenote in dringend beroep verklaarde dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand was, omdat het verhoorverslag laat uitschijnen dat haar echtgenoot al die tijd thuis verbleef, terwijl hij eigenlijk verborgen zat in het dorp (verhoorverslag CGVS echtgenote, p.1); dat bijgevolg de door hen geformuleerde opmerkingen geen betrekking hebben op de vertaling van hun verklaringen, en verzoeker in het verzoekschrift niet verduidelijkt welke verklaringen onjuist werden vertaald; dat trouwens zowel aan verzoeker als aan zijn echtgenote op het einde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hun verklaringen werden voorgelezen, en dat zij door het plaatsen van hun handtekening bevestigden dat de hen voorgelezen verklaringen overeenstemmen met de inlichtingen die zij verstrekten; dat de Commissaris-generaal de door verzoeker en zijn echtgenote tijdens het desbetreffende verhoor afgelegde verklaringen derhalve in aanmerking kon nemen bij het nemen van de bestreden beslissing;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op zorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft voorbereid en op goede gronden tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag kon besluiten, gelet op de tegenstrijdigheden die steun vinden in het administratief dossier; dat deze tegenstrijdigheden de kern van verzoekers asielaanvraag betreffen en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnen, zodat dit volstond om in redelijkheid te besluiten dat de asielaanvraag bedrieglijk is en de Commissaris-generaal geen verder onderzoek naar de gegrondheid van de asielaanvraag diende te voeren; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van de zorgvuldigheidsplicht; dat de Commissaris-generaal zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid, en dat enkel "ijverig is gezocht naar tegenstrijdigheden", zonder evenwel de situatie in haar geheel te onderzoeken; dat verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde krantenknipsel met betrekking tot de situatie in zijn dorp, doch dat dit niet door de Commissaris-generaal werd onderzocht noch getoetst aan verzoekers verklaringen;

Overwegende dat het bij het verzoekschrift gevoegde stuk nummer 4 niet vertaald is en de visu een ander krantenartikel is dan het artikel dat zich in het administratief dossier bevindt; dat het krantenartikel ingediend op het Commissariaat-generaal niet werd vertaald, zodat de Commissaris-generaal hierop geen acht kon slaan; dat immers van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij de door hem neergelegde stukken, opgesteld in een vreemde taal, laat vertalen of zelf toelicht via de aanwezige tolk, omdat het onmogelijk is voor de diensten van het Commissariaat-generaal om in te staan voor de vertaling van stukken die niet in één van de drie landstalen zijn opgesteld; dat verzoeker de kans kreeg om het door hem op het Commissariaat-generaal ingediende krantenartikel toe te lichten en te commentariëren; dat dit blijkt uit bladzijde 8 van de nota's genomen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal; dat de interviewer immers het volgende noteerde: "toont nog document over dorp waar hij woonde."; dat het de Raad van State niet toekomt rekening te houden met een "ander" krantenknipsel, waarvan de Commissaris-generaal geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing; dat voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie omdat zijn fysieke integriteit in gevaar is bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst;

Overwegende dat uit de bespreking van de vorige middelen blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren; dat verzoeker niet als vluchteling is erkend, en de schending van voormeld artikel derhalve niet dienstig kan aanvoeren; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**